

MTB Flandrien Classic der Raketmannen

Op 11 november was het even twijfelen. De MTB-tocht Dwars door Kruishoutem of de Cycling Vlaanderen Classic van de Raketmannen in Wervik.

De raketmannen gaan er prat op ieder jaar hun tocht te hertekenen en dit jaar was dit over de Schreve richting Rijsel (Lille). Het onbekende trok me aan en dus vertrok ik richting Wervik. In Wervik vond ik een parkeerplaats aan het station en ik herkende de plaats onmiddellijk. Enkele jaren geleden stond ik op exact dezelfde plaats en slaagde ik er doorregend en onderkoeld na de rit niet in om mijn natte kledij binnen het half uur uit te doen. Ik herinner me nog hoe ik wanhopig probeerde met trillende en schuddende ledematen de rits van mijn jasje open te doen en niet begreep hoe moeilijk dit wel kon zijn.

Ik was uiteindelijk toch thuis geraakt en overleefde het. Dat gaf me vertrouwen om het vandaag ook te proberen en het er minstens even

goed van af te brengen. Ik vertrok met mijn regenvestje in de zak en de biljetjes voorzien van een laagje waterafstotende zalf.

Na een droge start mocht ik aan kilometer drie mijn regenvestje bovenhalen. Langer proberen mijn regenvestje droog te houden had geen zin meer. De tochten voerden ons langs veldwegen tussen de akkers waar ongeveer een spoor gevormd was door de toch talrijk opgekomen deelnemers. De eerste bevoorrading kwam vrij snel waarna een splitsing tussen de diverse afstanden was aangeduid. Ik koos voor de langste afstand van 70 km en dat wou zeggen dat ik hier nog eens moest voorbijkomen.

Nu kwamen we al snel bij een grote, brede waterloop, het Canal de la Deûle. Dit kanaal zou verder onze gids worden heen en terug naar Lille. Af en toe verlieten we even de oever om er al snel terug langs te belanden.

Ik vroeg me ondertussen af waarom Lille zo aantrekkelijk zou zijn als doel om er zo een saaie tocht langs dit kanaal voor uit te stippelen. De vraag bleef opspelen toen we langs een brede weg tussen de wandelaars langs de zijkant van de citadel reden.

Een onvoorzichtige MTB-er voor me kwam ten val door een fout manoeuvre en ik kon hem niet ontwijken. Ik kon de val opvangen met mijn voorarm maar daar zou ik gedurende het verdere verloop van de tocht nog regelmatig aan herinnerd worden.

Het was het ogenblik om mijn regenjasje uit te doen en in de achterzak op te bergen. Het bleef zwaar bewolkt maar zonder regenjasje rijden voelt als een bevrijding en zo kon ik me veel vrijer bewegen. Dat was net op tijd want nu

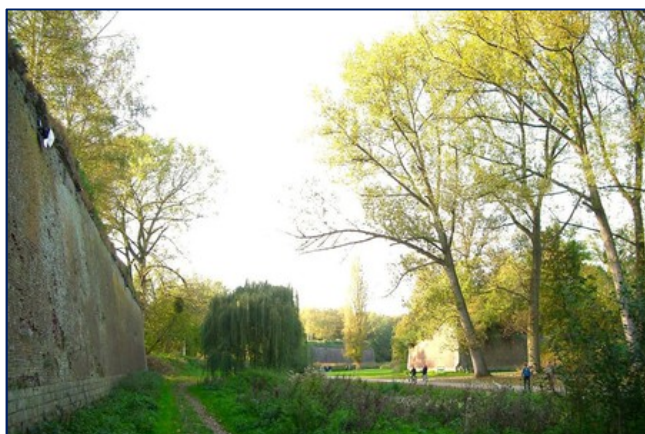
kwamen we inderdaad in de speeltuin voor de mountainbiker zoals de Raketmannen dit beschreven hadden.

De Citadel ligt vol met singletracks die je niet zou ontwaren als je er geen weet van hebt.

Het gaat nu op en af de muren van deze Vauban-vesting langs soms vrij technische trailtjes. Met de regen is het vrij glibberig geworden en concentratie is vereist. Het is een heel afwisselend en niet te onderschatten parcours dat ons over een lang traject steeds terug naar de verharde wegen van de Citadel brengt. Niet veel verder volgt dan een nieuwe trail en zo gaat het almaar verder.

Dit zijn inspanningen die wegen en het was ondertussen terug goed aan het regenen maar ik liet mijn regenjasje nog even zitten tot we vanonder de bomen van het Citadelpark terug langs de oevers van het Canal de la Deûle terecht kwamen. Onder het eerste brugje ging het regenvestje nu terug aan en dat zou zo blijven tot bij de aankomst. Bij de bevoorradingspost in Marquette-Lez-Lille maakte iedereen een korte halte vanwege de regenval en zette dan meteen koers naar de volgende post langs de oevers van het kanaal.

Na het verlaten van de oevers van het kanaal reden we langs beslijkte maar berijdbare paden. Iets verder liep het pad langs de zijkant van een paar sompige weiden en daar was het een hele oefening om in balans te blijven en net voldoende druk op de pedalen te plaatsen in overeenstemming met de ondergrond. Na deze evenwichtsoefening dacht ik het even gemakkelijker te zullen krijgen maar nu bleek dat we nog maar net de opwarming achter de kiezen hadden. Prima kans om dit volledig onder de knie te krijgen maar de inspanningen beginnen zich nu wel op te stapelen.

Na de bevoorrading mag ik nu het traject volgen dat terug naar Wervik leidt. Onmiddellijk na de splitsing krijgen we een stukje hel. Een zone van enkele honderden meters staat bijna volledig onder water en de route over het afgemaaide maïsveld blijkt het beste traject te vormen. Het ergste is nu achter en het traject wordt veel beter fietsbaar. Zo denderen we terug over de Schreve en rijden Wervik binnen.

Ik passeer mijn wagen aan het station van Wervik maar de tocht is nog niet afgelopen. Over een rood tapijt rijden we clubcafé 'De Macote'

binnen, draaien langs de toog en rijden langs de achterdeur de achtertuin in waar een lokaal circuitje is uitgetekend dat door de regen volledig in een glibberige glijbaan is omgetoverd.

Langs de bergplaats rijden we terug buiten en komen enkele kilometers verder aan de startplaats waar de fiets kan afgespoten worden.

Ik zoek terug de wagen op en slaag er vrij gemakkelijk in om me om te kleden. Enigszins moe maar tevreden laad ik de fiets in en probeer ik de wagen te starten. Dat blijkt niet te lukken. De pechdienst blijkt binnen het uur aanwezig te zullen zijn. Ik doe een extra jasje aan om me te wapenen tegen de kou. Wat heb ik nu toch met Wervik?

Luc

NB: ik heb dit overleefd en ben heelhuids thuisgekomen.

